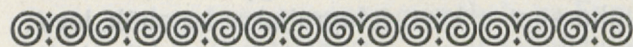

„Mi bajod? kérdezte a csóktolvaj.“
„Semmi... Csak az ellopott csókokra gondolok...”

„És Máriaám... Az apja harangozó. Hogy is hívják?”

„Bizony isten, elfeledtem a vezetéknevét.”

Város felé.

Irla: Büky György.

Vad erdők s égig felnövő csúcs alatt
Születtek álmaim visztek, ragadtok
Szomorú, csendes és nagy hüflenségbe.
Elhagytunk erdőt, csúcsot és parasztot.

Hurcoltok messze, kőfalas városba.
Off nem is tudni, van-e hegy, vagy erdő?
Off farka mező sohase volt tán.
S nem volt lányfejen kékbabos kendő.

Kékbabos kendő, piros pántlika,
Sokszínű rét és kalászos földek.
Megyünk. Mi megyünk már. Én és álmaim.
Élni akarnak. Idegenbe törnek.

És így búcsúznak óh egyforma hegyek.
Megy-megy főletek a ti fiatalok.
Oh öreg dajkáim: ti szomorú hegyek,
Megyek-megyek és egyedül maradok.

Piros pántlikás, kékbabos álmok,
Falusi álmok, kékbabos kendő,
Elmertek menni egy furcsa helyre,
Honnan oly távol esik az erdő?

Ősz...

Irla: Izsák Gyula.

Az ősz, ez a szürke, lusta, nagy madár,
szétnyitott szárnyakkal lebegett a házak
felett. A világot, a napot elborította ren-
geteg szárnyaival. Elhívta messzi északról
ikertestvérét a ködöt, hogy együtt uralkod-
janak az embereken. Ez a két nagy madár
hatalmába kerítette az embereket s az emberi
szíveket.

Az ősz úr volt az emberi szíveken és bánatos
sápadtságot festett az arcokra. A köd homályba
vonta az illatokat és a színeket s a fényt;
eltompította a zene s a dal hangjait; ránehe-
zedett a lelkekre úgy, hogy azoknak kacagása
zokogásba fült...

Ez a két, messzi északról ideszakadt festvér-
madár most különösen bilincsbe verte az em-
berek szívét és lelkét...

Régi ellenségük a nyár, ez a pajkos pille
nem sokat alkalmatlankodott nekik. Korán meg-
unta az ittlétet, hazarepült és nem törődött
avval, hogy fehér leányok zokogó sírással
könyörögtek utána... Ő ment... ment...
vitte a szíve, haza... aranyos, fényes déli
tartományokba...

... S megjött az ősz, hogy úr legyen a nyár
s a tavasz emberein. Hosszú időre száműzték
ide, testvéreivel, hideg, sötét, könnyes országá-
ból, hogy híveket szerezzen a bánatnak és a
szomorúságnak...

A házakat esti homály borította be, pedig
kora délután volt.

A mi házunkra is — kicsi, csendes fészek —
sötét köpönyeget akasztozott az ősz. Kevesen
laktunk a házban s én a kevesek között is a
vén kisasszonyt szerettem...

... Kis fiú voltam akkor s hogy láttam, mint
ontják az ólmos fellegek a könnyet magukból:
elszomorodtam.

Hát mindenki tud sírni, az ég is.

És tud szomorú is lenni: nagy, fekete
fátyollal borítja be magát... És tud panaszkodni is... hallja, hogy üzen a szélfiókákkal
a kürtőben... és sír... sír...

... Én szerettem az ősz.

Sokat hallottam, hogy a tavasz az élet, a szín,